

Bijzondere gebeurtenis in Amsterdam

Aan het eind van de jaren zeventig van de vorige eeuw, was er voor ons beiden, Anne(mijn vrouw zaliger) en ik, aanleiding om ons leven een flinke draai te geven. Na de 7 magere jaren -zeiden we tegen elkaar- moeten nu de vette jaren komen. We hadden van de artsen gehoord dat we kinderloos zouden blijven. Anne zocht een baan in het onderwijs en ik pakte een nieuwe studie aan. En om ons leven aantrekkelijk te houden gingen we in de weekenden weleens stappen. En een van de eerste bezoeken was naar het café op de hoek van de Kleine Houtstraat en de Damstraat. Daar ontmoetten we een jong stel, beide rechtenstudenten in Amsterdam en wonend in Haarlem. Het werd een dolle avond. Sterker nog... het werd een goede vriendschap. Dat duurde een paar jaar en door hun vestiging van een advocatenkantoor aan de Nieuwe Gracht en onze verhuizing naar Haarlem-Noord verwaterde de vriendschap. In de jaren erna hebben we elkaar 2 of 3 keer gezien. Tot afgelopen zomer er een uitnodiging kwam of ik een avondje wilde komen bijpraten. Dat deed ik maar al te graag. Het werd een zeer gezellige avond. We beloofden elkaar vaker te zien.

Half oktober j.l. kwam er een uitnodiging of ik aanwezig wilde zijn bij de uitreiking van de “Mensenrechtenpenning Clara-Wichmann 2022” in de Vondelkerk te Amsterdam.

De genomineerden waren Mevr. Renske Leijten (SP) en Pieter Omtzigt (vroeger CDA) nu in de kamer als eenmansfractie. Dit na de ophef die bekend werd als de affaire “functie elders”.

Toen werd duidelijk dat van het advocatenechtpaar, zij de voorzitter was van de Wichmannstichting die zich ijvert voor de rechten van de mens . Voor mij een verrassing waardoor ik de uitnodiging graag aannam.

Voor het eerst sinds jaren kocht ik weer eens een OV-chipkaart. Ik had wel even bijles nodig over het gebruik daarvan.

Maar keurig op tijd was ik in de Vondelkerk. Een 6 koppig muziekensemble zorgde voor ontspanning. Ieder van de zes had een andere nationaliteit. Geheel in stijl.

Veel lovende woorden door 2 hoogleraren: prof. Barbara Omen en prof. Cees Hameling.

In de pauze kreeg ik de gelegenheid om een praatje te maken met de genomineerden. De “selfie” was het initiatief van Pieter Omtzigt zelf. Een zeer benaderbare man. Plezierig contact.

En ook Renske Leijten was snel aanspreekbaar. En toen bleek dat wij stadsgenoten zijn. Zij woont in Haarlem.

Na de uitreiking van de penningen was het nog even napraten met een glaasje en een hapje. Het was heel goed verzorgd..

En heel toevallig stond ik in de buurt van prof. Cees Hameling. Ook daar kon ik een praatje mee maken.

Hoe klein is de wereld? Hij was de professor waar mijn vriendin F. (al eerder in een van mijn columns genoemd) les van heeft gehad op de universiteit.

Ik moest de groeten over en weer doen.

En zo voelde ik me in een toch vreemde omgeving een beetje behaaglijk thuis.

Jan Larsen, december 2022